

VITAAL CHRISTENDOM

een tijdschrift voor geloofsopbouw

december 2018 . jaargang 69

COLUMN
HARTENZAAK

BIJBELSTUDIE
RELIGIE, EEN (INNERLIJK)
TRANSFORMATIEPROCES

LITERATUUR
SPIRITUALITEIT ALS LIEFHEDDEN

18
04

In de **column** wordt het functioneren van ons hart kundig beschreven. Tegelijkertijd is er aandacht voor de link die er is met de woorden van Jezus in Matth. 6:21. Hier gaat het namelijk over het hart als middelpunt van onze binnenwereld. Al lezend ontstaat er een betekenisvolle overdenking, zeker op grond van de gegeven achtergrondinformatie.

De Bijbelstudie gaat voornamelijk over het transformatieproces van de discipelen. In de omgang met Jezus veranderen zij van vissers naar wereldverbeteraars. Met recht kan van dit Evangelie ‘heerlijke religie’ gezegd worden. Het gaat hierbij niet in eerste instantie om de vraag: “wat doe ik” maar “wie ben ik”. Paulus kon daarop antwoorden: “Door de genade van God ben ik wie ik ben.”

Met het artikel ‘**Spiritualiteit als liefhebben**’ worden we binnengeleid in het grote geheim van de ware liefde. Het is een onderzoek dat gebaseerd is op de geschiedenis van Sara en Hagar. De woestijn is de plaats en het beeld van hoe je een groeiproces soms kunt beleven. Het is bij uitstek een ontmoetingsruimte met God. De woestijn is de plek waar ik ga ontdekken wie ik zelf ben. Zo begin ik te beseffen wat liefhebben werkelijk is.

Tijdens het lezen van de **levenswijsheid in Prediker 3** ontstaan bij elke lezer wel vragen. Het antwoord wordt gezocht in het beeld van de verschillende voetstappen tijdens ons leven. We gaan van stap tot stap en van moment tot moment en dat is goed. Als we goed naar ons leven kijken, zien we dat God alles de goede plaats en tijd geeft. Tegenstellingen horen bij het menselijk bestaan. God wijst alles een tijd toe en wijze mensen leren om daar acht op te slaan.

De vriendenbrief van onze zendelingen in Bangkok is deze keer vanuit Duitsland geschreven. Na een verblijf van enkele maanden in hun thuisland zijn ze intussen weer aan hun opdracht in Thailand begonnen. De toezegging van God: “Ik wil met je zijn” was voor hen voldoende om de uitdaging weer voor 3 jaar aan te gaan. Die God wil ook met ons, als degenen die dit werk ondersteunen, blijven.

We sluiten ‘Vitaal Christendom’ deze keer met de anekdote: “**Na dertig jaar**”. We zouden de vertelling ook de titel ‘zelfkennis’ kunnen meegeven. Er blijkt maar weer eens duidelijk in dit verhaal dat zelfkennis iets is waarbij Gods hulp onmisbaar is. Vandaar zeker het gebed van David: “Wie zou al zijn afdwalingen opmerken? Reinig mij van verborgen afdwalingen. Weerhoud Uw dienaar ook van hoogmoed. Laat die over mij niet heersen.” Ps. 19:13-14

J A Hage

Hartenzaak

“Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.” Matth. 6:21

Wie verliefd is, brengt dat graag door een groot rood hart tot uitdrukking. Daarbij staat het symbool voor hetzelfde genoemde orgaan. Al eeuwenlang beschouwen mensen het hart als de zitplaats van het gevoel en de wil. Wie ‘met het gehele hart bij de zaak betrokken’ is, zet zich met volle overtuiging en geestdrift voor iets in. Wie een ‘steek door het hart’ gekregen heeft, moet meestal een onverwachte negatieve mededeling verwerken. Wie zich door een romantische liefdesfilm meeslepen laat, die ‘gaat het verhaal aan het hart’. Om gevoelens en beslissingen met het hart in verbinding te brengen, is eigenlijk ook niet zo verkeerd, als het voor natuurwetenschappelijk georiënteerde mensen op de eerste blik lijkt. Want daadwerkelijk ervaren veel verliefde mensen een behaaglijk gevoel in het boezemgebied. En daadwerkelijk krijgen veel mensen pijn in hetzelfde gebied, wanneer zij plotseling met een verdrietig bericht geconfronteerd worden. Puur medisch gezien, zou men het hart als een krachtige spier benoemen, die de functie van een pomp uitoefent. Pas in het begin van de 17^e eeuw bewees de Engelse medicus William Harvey (1578-1657), dat het bloed in een gesloten kringloop circuleert en door het hart aangedreven wordt. Tot dan overheerste de opvatting van de Griekse arts Galen (131-201). Volgens die theorie produceert de lever voortdurend nieuw bloed, dat in het hart gezuiverd en met lucht vermengd wordt. Het bloed kan zich in de aders in verschillende richtingen bewegen. ‘De hartslag’ ontstaat door deze stootsgewijze uitzetting van de lichaamssappen, niet door het hart zelf. Harvey zijn observaties gelden als uiterst geloofwaardig, omdat hij zijn ‘inzichten’ door eigen onderzoek en talrijke patiënten kon onderbouwen. Harvey erkende en bewees, dat niet voortdurend nieuw bloed wordt aangemaakt; dat er geen twee soorten bloed bestaan en dat het bloed slechts in één richting door de aders vloeit. Zoals zo vaak werd Harvey door zijn nieuwe interpretatie van het hart door het observeren van zijn omgeving beïnvloed. Waarschijnlijk prikkelde hem de mechanische pompen in zijn tijd daartoe om ook het hart als een pomp te erkennen. De pulserende waterstraal uit bronnen- en brandweerpompen liet hem vermoedelijk aan de menselijke bloedsomloop denken. Natuurlijk komt de innovatieve onderzoeker terecht de eer toe, de manier van fungeren van het hart correct erkend en beschreven te hebben. Tegelijkertijd toont deze ‘ontdekking’ ons, in welke

nauwe verbinding de wetenschappelijke voortgang met de geldende tijdsgeest staat. Wordt een mechanische pomp ontwikkeld, interpreteert men ook het hart als zodanig. Wordt men enthousiast van computers, dan probeert men ook het gehoor als een biologische computer te interpreteren. Waarschijnlijk is ons beeld van de werkelijkheid nu eenmaal veel meer van actuele ontwikkelingen afhankelijk, dan wij normaal gesproken, willen erkennen. Een belangrijke opdracht van wetenschappers is niet alleen de schijnbaar objectieve uitleg aan de wereld, maar ook de slimme toepassing van de op dat moment heersende tijdgeest in alle gebieden van het leven. Ligt de maatschappelijke aandacht bij het individu, dan gaat ook in de wetenschap de aandacht meer naar het bijzondere en unieke. In een tijdsfase van technisch enthousiasme wordt de nadruk meer op het gelijkvormige, mechanische gelegd. Later moest men overigens erkennen, dat Galen er toch niet helemaal naast zat, want absoluut gesloten is de bloedsomloop niet. Daadwerkelijk worden per seconde ongeveer 2 miljoen bloedcellen gevormd (Hematologie), hoewel niet in de lever, zoals Galen aannam, maar in het beenmerg. Ook bestaan er daadwerkelijk twee ‘soorten’ bloed. Enerzijds onderscheiden ze zich met betrekking op het zuurstofgehalte, anderzijds transporteert het bloed ‘afvalstoffen’, wanneer het uit de extremiteten terug naar het hart, lever of nieren vloeit. Hoe dan ook, in ieder geval functioneert het hart uitstekend en maakt het een verhoudingsgewijs ongestoord leven mogelijk, zelfs voor degenen, die zijn functie niet of gedeeltelijk begrijpen. Bij iedere 70 slagen per minuut pompt het hart ongeveer 70 milliliter bloed; in een minuut zijn dat dan ongeveer vijf en ieder uur 300 liter bloed, die door het lichaam gestuurd worden. Deze geweldige prestatie vervult het hart zonder pauze, onderhoud of inspectie gewoonlijk 70 tot 80 jaar lang. Een verbrede horizon betekent dit voor iedereen, die het hart niet slechts als een biologische pomp, maar ook als symbool voor emoties en wil erkent. Want daadwerkelijk speelt het hart ook bij liefde en verdriet een rol. God wil de mensen in hun hart aanspreken en niet alleen in het verstand. Hij verwacht van mensen niet slechts een verstandelijke erkenning van een of andere leer, maar een ‘zich-geheel-aan-God-overgeven’, gewoon een relatie ‘van harte’ (Rom. 10:9; 1 Tim. 1:5). //

INHOUD

- 03 COLUMN**
Hartenzaak
- 04 BIJBELSTUDIE**
Religie, een (innerlijk) transformatieproces
- 07 LITERATUUR**
Spiritualiteit als liefhebben
- 10 PRAKTISCH CHRISTENDOM**
Levenswijsheid van Prediker 3
- 13 ARTIKEL**
Vriendenbrief uit Duitsland
- 15 ARTIKEL**
Na 30 jaar

Religie, een (innerlijk) transformatieproces

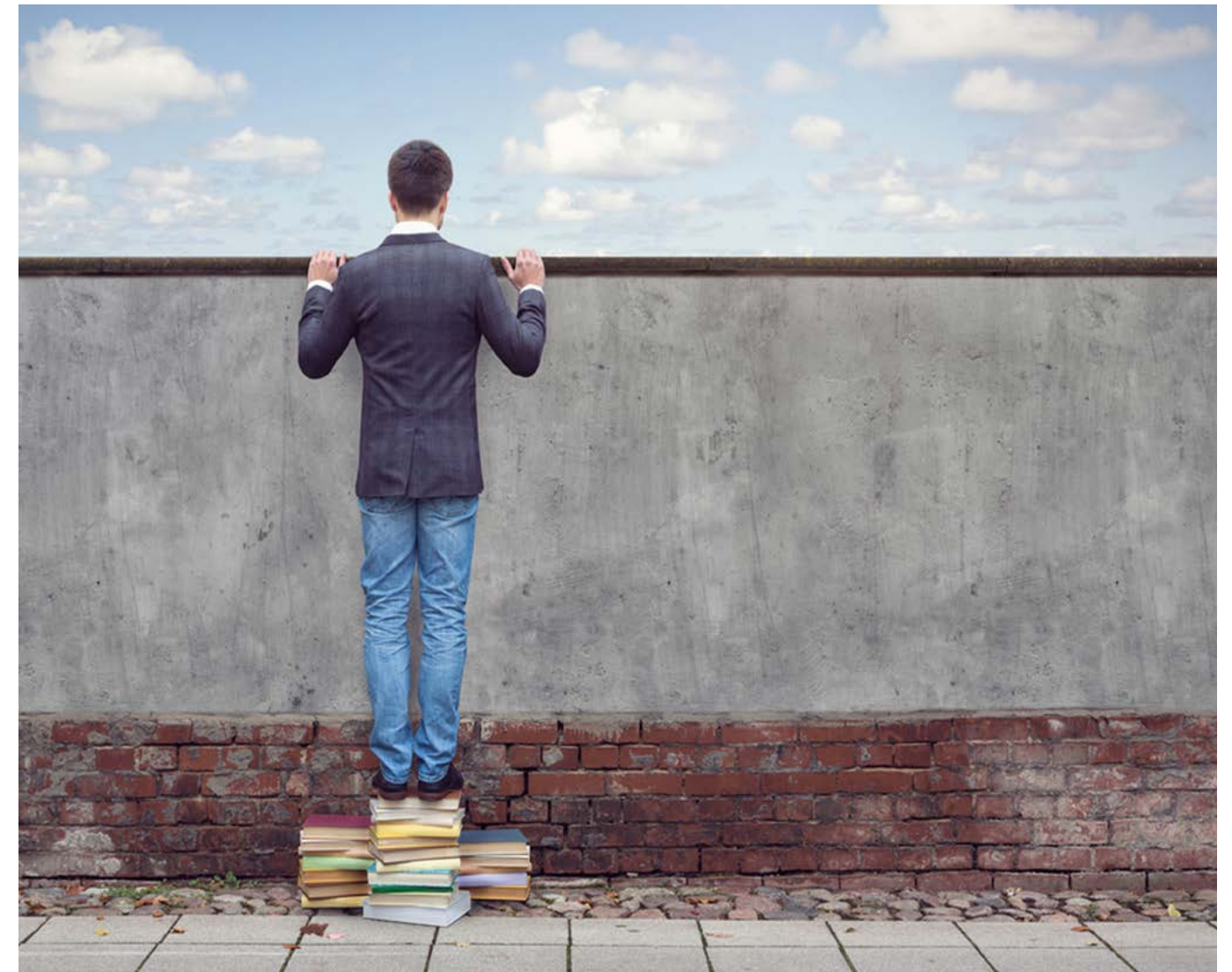
Is het niet een opmerkelijk beeld: de eerste discipelen doen afstand van hun beroep, hun families, hun traditionele opvattingen en ideeën om op pad te gaan met de voor hen nog onbekende Jezus? Volledig vertrouwend op een onbekende; een onbekende toekomst tegemoet! Wat betekent dat beeld in het nu voor u en mij? Het resultaat is uitermate aantrekkelijk. Ze blijken erdoor te veranderen. Hun plek in de wereld, hun ellende, hun vergissingen, hun doen en laten, hun successen, alles kwam uiteindelijk in een heel ander daglicht te staan. Het zijn andere mensen geworden. Herboren, verlost, verkwikt, opgetild naar een nieuw leven in een nieuw werkelijkheidsniveau. Heerlijk proces, heerlijke religie! Niet zomaar een aansporing tot goed gedrag, maar een echt begerenswaardig therapeutisch veranderingstraject waarbij niets blijft wat het ooit was, maar alles zich verdiept, verbreedt en verrijkt.

Die innerlijke, geestelijke ontwikkelingsgang verliep toen en verloopt nog steeds bij mensen via de acceptatie en de verwerking van alle ervaringen uit de dagelijksheid, zonder verschil, of ze nu vreugdevol zijn of pijnlijk (Jak. 1:22). Daar is ieder mens principieel toe in staat. Daarmee is gezegd dat die ontwikkelingsgang weggelegd en bereikbaar is voor elk mens! Dat is de goede boodschap! Dat is het Evangelie!

Een Gemeente is idealiter dé plek waar die kijk op het leven en die wijze van verandering onderwezen wordt. Het zou de plaats bij uitstek moeten zijn waar mensen in dat proces ingewijd worden en waar meegeholpen wordt om dat proces bewust te worden. Enige voorwaarde is dat er een besef is van een persoonlijke verantwoordelijkheid en de behoefte die verantwoordelijkheid verder te willen ontdekken en ontwikkelen. Volgens Mattheüs niet in een grote georganiseerde kerk, maar in de intimiteit van twee of drie die zich verzamelen (Matth. 18:20).

Het besef van een eigen verantwoordelijkheid is de start van de innerlijke ervaring. Dat is een verandering van leven vanuit de vraag 'wat wil ik' naar de vraag 'wat moet ik'. Waar ben ik hier op aarde toe geroepen? Dat is, met andere woorden, een behoefte tot zelfopvoeding. Zelfopvoeding door de pijnlijke én de vreugdevolle aspecten van het leven, ontspannen door jezelf heen te laten waaien op een manier die wakker maakt en het bewustzijn verruimd. Een leven voeren waarbij in het denken altijd ruimte is voor onderzoek naar de betekenis en zin van gebeurtenissen.

Autoritaire religie daarentegen is tevreden met maskers. Goed afgerichte, brave en gehoorzame volgelingen. Net zoals het in de maatschappij in principe volstaat als je goed gedrag laat zien. Als bruikbare vaardigheden en passend gedrag zichtbaar worden, verdwijnt de behoefte naar de innerlijke ontwikkeling. Religie is van een heel andere orde. Daar gaat het ten diepste juist primair helemaal niet om wat je doet maar om wie je bent.

De rijke jongeling (Matth. 19:16-30) dacht ook volledig vanuit 'doen' in plaats van 'zijn' en 'worden'. Jezus gaf hem dan ook een onmogelijke opdracht waarin hij niet anders kon dan vastlopen. De Saulus/Paulus transformatie (Hand. 9:1-9) gaat al helemaal over het inzicht dat zelfs religieus gedrag en religieuze daden los kunnen staan van het eigen innerlijk, en via die binnenkant dus los staan van de aansturende werking van God. De uiterlijke ogen van Paulus moesten zich eerst 'sluiten', waardoor hij genoodzaakt werd naar binnen te keren. Om vervolgens van die houding een vaste gewoonte te maken, mocht

hij aansluitend aan die ervaring drie jaar in afzondering doorbrengen in Arabië (Gal. 1:15-18).

De vaardigheden en het 'goede' in het doen, zijn een gevolg van een innerlijke ontwikkeling, maar geen voorwaarde voor een innerlijke ontwikkeling. Het gaat om de persoonlijkheid, wie we zijn. Die persoonlijkheid ontwikkelt zich langs een innerlijke route van zin en betekenis, zoals we die geven aan de gebeurtenissen die zich in het persoonlijke leven voordoen. Daarvoor is een manier van kijken nodig die Jezus aan Nicodemus probeert uit te leg-

gen (Joh. 3:1-21). Een perspectief dat zich niet laat afleiden door de praktische en letterlijke buitenkant, maar dat de gebeurtenissen van het leven symbolisch, met inzicht en doorzicht kan beschouwen (1 Sam. 16:7). Een verbinding kunnen leggen tussen de zichtbare buitenwereld en de onzichtbare wereld van hart en zielsprocessen.

Jezus geeft al bij de eerste stappen van Zijn openbare optreden het voorbeeld als het gaat om aandacht voor het innerlijk: Als Johannes de Doper bij zijn eerste openbare optreden in Hem zijn meerdere erkent, lijkt het

logisch dat Jezus het hoofd wordt van de toch wel succesvolle beweging die de Doper begonnen was. In het verhaal volgt ook even een woordenwisseling in de Jordaan over wie wie moet dopen. Een subtiele en onschuldige vorm van machtsmisbruik lag voor Jezus op de loer. Het gevaar om God en Zijn plannen bij te springen en te reageren op wat uiterlijk logisch lijkt. Een vliegende start met een bestaande groep. Fritz Künkel schrijft in zijn boek 'De schepping voltrekt zich': "Er is geen stap vooruit denkbaar die niet tegelijkertijd ook de mogelijkheid tot dwaling in zich sluit. De grote stap voorwaarts die Jezus moest zetten was net zo omgeven met gevaren. Vandaar wellicht dat Hij in het Onze Vader formuleert 'Breng ons niet in verleiding.' In moderne taal: Help ons vindingrijk te zijn zonder misleidt te worden door de nieuw ontstane mogelijkheden."

Vervolgens lezen we hoe de Geest Hem leidt hem naar de plek van het ergste gevaar, de plaats van de ontmoeting met de duivel. En laat het vervolgens daar aan Hem over hoe Hij wil omgaan met die situatie. We moeten blijkbaar voor eigen rekening beslissen over hoe we de wil van God verstaan en die gaan vervullen.

Wat Jezus daar bij de verzoeking in de woestijn laat zien, is dat Hij zeker sociaal wil zijn, maar de oplossing niet ziet in het socialisme. De eerste verzoeking, brood voor allen, is mooi maar ook hier geldt: laat het een gevolg zijn van een innerlijke verandering. Jezus weigert de grote Bakker te worden. Dan volgt de tweede verzoeking. Jezus is Degene die niets liever doet dan God dienen, maar Hij doet niet aan magische spiritualiteit. Geen magische en/of autoritaire religie

waarbij Hij zich als Leider kan beroepen op het feit dat Hij op miraculeuze wijze opgevangen is door engelen. Dat zou misbruik betekenen van het wonderlijke. Jezus wijst op een tekst uit Deut. 6:16. In die geschiedenis werd Mozes gedwongen een wonder te verrichten in de woestijn (zie Ex. 17:1-7). Het wonder voltrok zich, maar Mozes beseftte dat de Israëlieten fout zaten. Ze hadden God vrij moeten laten. Des te meer magisch denken, des te makkelijker zinken we weg in spirituele slavernij. Des te dichter we naar spirituele volwassenheid groeien, des te minder we wonderen nodig hebben. Des te meer de oneindige kracht van de schepping voor ons uit werkt.

Later in de Bergrede roept Jezus op om niet te zweren. Hij maakt daar een verwijzing naar Num. 30:2. Jezus doet daarmee een oproep om geen uitspraken te doen over de toekomst. Zeg nooit nooit! Dat zijn in feite pogingen om de toekomst te regelen. Wat we dan doen is mogelijkheden uit de weg ruimen als die ons ongewenst of ondraaglijk overkomen. Het is als dammen inbouwen die het leven in een bepaalde richting moeten laten vloeien. We eigenen ons daarin een macht toe die we bij God moeten laten. Zodra je jezelf verpand aan welk doel of welke richting dan ook, word je blind voor alle andere doelen en kan je nieuwe omstandigheden die opdoemen moeilijker waarderen. Wees beslist en blij flexibel. Wees vastberaden, maar word nooit en nergens star in. Geef niet op omdat mensen willen dat je dat doet, maar zie er met plezier vanaf als je ziet dat de schepping zelf de andere kant op gaat.

De derde verzoeking gaat over de

listige machtspolitiek zoals de Romeinen dat gebruikten om hun immense machtsdomein van toen bestuurbaar te houden. Maar Jezus zegt hier feitelijk: 'geen door list of politiek bevochte vrede'. Hij weigert in die zin de grote Veroveraar te worden.

Aan het kruis laat Hij zien dat door innerlijk in Zichzelf iets te vereffenen Hij de mensen en de wereld een toekomst geeft. Door te doen wat je moet doen en dat volledig te beleven.

Wat zou als conclusie kunnen worden toegevoegd? Beter dan in het gedicht van Rumi over 'De Herberg' is deze levenshouding niet te verwoorden, lijkt me:

Mens-zijn is een herberg,
Elke ochtend verschijnt
er een nieuwe gast,
Een vreugde, een depressie,
een gemenerik,
Een flits van inzicht komt als een
onverwachte bezoeker.

Verwelkom ze allemaal
en onthaal ze gastvrij!
Zelfs als het een hoop zorgen zijn,
Die op gewelddadige wijze al
het meubilair in je huis slopen.
Behandel dan nog steeds elke
gast met respect.
Hij ruimt misschien wel bij je op
Voor een nieuwe verrukking.

De sombere gedachte,
de schaamte, het venijn,
Ontmoet ze met een glimlach
bij de deur en vraag
of ze binnen willen komen.
Wees dankbaar voor wie er komt,
Want ieder van hen is gestuurd
Als een gids uit het onbekende. //

Spiritualiteit als liefhebben

Op de dag, waarop de mens toestaat dat de ware Liefde zich manifesteert, zal al wat ordelijk is veranderen in verwarring; en zal al wat wij juist en waar achten opnieuw gewogen worden. De wereld zal een waarachtige wereld worden, zodra de mens zal weten lief te hebben. Tot die tijd zullen we leven in de veronderstelling dat we de liefde kennen, maar zonder de moed om haar tegemoet te treden zoals ze is. De Liefde is een wilde kracht. Wanneer we proberen haar te beteugelen, vernietigt ze ons. Wanneer we haar proberen gevangen te nemen, maakt zij ons tot slaaf. Wanneer we haar proberen te begrijpen, laat ze ons verdwaasd en verward achter. Deze kracht is op aarde om ons vreugde te schenken, om ons te verenigen met God en met onze naaste; en toch, op de manier waarop wij tegenwoordig liefhebben, leven we een uur in angst voor elke minuut vreugde. (Dante, eind 13^e eeuw)

We onderzoeken spiritualiteit als ons vermogen tot liefhebben. Daarbij gaan we uit van het Bijbelverhaal van Sara en Hagar (Genesis 16 en 21). Twee vrouwen in competitie met elkaar om dezelfde man. En we bekijken hoe God aan hen elk een eigen levensruimte geeft - door de woestijn heen.

Wat zijn onze eigen bronnen van inspiratie? Spiritualiteit: spiritus: geest: wat begeistert je: wat geeft je levensmoed. En: op welke wijze bevorder je de levensmoed van

anderen om je heen? Kun je je leven zo vormgeven dat je maximaal geïnspireerd raakt, en inspirerend bent? Kunnen we een manier van kijken, van zien, van schouwen inscherpen waardoor de levenskracht van God ons kan bezielen?

Relatie

Voor mij - als christen - is het leven een omvormingsproces waardoor het leven van Jezus Christus in mijn leven zich mag uitdrukken. Voor mij is Christus de mens

op wie ik ten diepste lijk als ik helemaal mijzelf ben. De essentie van Jezus Christus ligt voor mij in zijn ononderbroken verbondenheid met God, die Hij als zijn levensbron kende. Voorbij aan de onpersoonlijke levenskracht die je soms kan ervaren, kende Jezus die levenskracht als een persoonlijk tegenover. Iemand, niet mens, maar wel relationeel: God is degene die ons relatievermogen tevoorschijn roept.

Daarom is de toets en het doel van alle spiritualiteit voor mij de groei van ons liefdestalent. Van ons vermogen verbondenheid met anderen te beleven, op de manier van God. God die ons exclusief en inclusief tegelijk bemint. God die van ieder mens houdt, maar toch niet inwisselbaar. Zo kan ik van mensen houden: met een speciale en unieke, persoonlijke liefde die toch niet exclusief is. Voor mij is het doel van spiritualiteit het ontwikkelen van een eigen ruimte die niet in aftrek komt op de eigen ruimte van een ander. Meer nog dan dat: ik ben er van overtuigd dat alleen als ik geheel en al mijn eigen ruimte, mijn eigen identiteit inneem, dat ik dan ook de ander kan en zal ondersteunen in het vinden van zijn of haar eigen ruimte, eigen identiteit.

Maar hier gaat het vaak mis. Ik ondersteun mijn partner, mijn kinderen, mijn vriendinnen bij het ontwikkelen van hun eigen identiteit maar cijfer mijzelf daarin weg. Dat vind ik ook wel prettig, dan hoeft ik ook niet helemaal op eigen benen te staan. Als ik maar kan zorgen voor iemand, dan voel ik me goed. Maar wie ben ik in mijzelf? Wat is mijn eigen unieke zelf? Hoe zorg ik daarvoor? En als die vragen beginnen, dan beginnen de conflicten. Want dan kunnen de behoeften weleens haaks komen te staan op elkaar. Dan komt er verwijdering, en breuken in de harmonie die ons zo dierbaar is, die ons zo veilig is.

Ik en Jij

God is liefde die ieder de eigen plaats geeft. Spiritualiteit is het aanleren van een levenshouding die consequent blijft geloven dat de ander er mag zijn en dat ik er mag zijn, alle twee tegelijk en uiteindelijk zelfs hetzelfde. Want wat heb ik als de ander zich voegt naar mijn wens en zichzelf inlevert? Dan heb ik niets anders dan een echo van mijzelf. Dan wordt mijn behoefte bevredigd,

maar heb ik werkelijk ontmoet? Doorbreekt dat mijn fundamentele eenzaamheid?

Wanneer kunnen Sara en Hagar ooit vriendinnen worden? Als zij beiden vrij en gelijkwaardig zijn, met hun eigen levensruimte. Wanneer worden de nakomelingen van Sara: de twaalf stammen van Israël en de nakomelingen van Hagar, de twaalf Arabische vorstenhuizen, ooit vrienden? Wanneer zij elk hun eigen levensruimte innemen en aan elkaar gunnen. Vandaag de dag zien we nog steeds hoe moeilijk dat is.

Spiritualiteit: het inoefenen van een levenshouding waarin jouw tevoorschijn komen ook het tevoorschijn roepen van je geliefden is. Het is het inoefenen van een bepaalde blik, een manier van kijken, van luisteren naar wat de gebeurtenissen van het leven je zeggen.

Woestijn

Volgens alle verhalen is de woestijn een beeld van hoe je dit groeiproces soms beleeft. Woestijn staat voor de ervaring dat je lege handen hebt. Dat er niets meer is om je aan vast te houden. Dat er geen wegen zijn die je kunt herkennen, geen gebaande wegen meer. De moeilijkheid en de mogelijkheid van de woestijn is dat je niets meer hebt. Geen bezit. Niets van buiten wat je leven kan invullen of zin geven. Je hebt alleen nog maar jezelf en wie jij bent.

En dat is een ontluisterende en angstige ervaring. Want meestal weten wij wie wij zijn door wat we hebben. We hebben een man, of een kind of een baan, of talenten, of bepaalde trauma's. We kennen onszelf als de som van allerlei dingen van buitenaf. Wij zien onszelf door de ogen van onze ouders of geliefden of kerk, of omgeving. Maar in de woestijn vallen deze beelden weg. En wat blijft er dan over? Wie zijn we als alle kaders en definities van buitenaf wegvallen? Zijn we dan nog wel iemand? Er is niets meer waarmee ik mijn leven kan vullen, wat ik bij mijzelf kan inlijven, zelfs God niet meer. En daarmee is de woestijn bij uitstek de ontmoetingsruimte met God. Niet meer de God op mijn eigen behoefte en maat gesneden, maar God, God, ander, in

zichzelf, God, bron waaruit ik voortvloeit zonder dat ik het wist, omdat ik mijn leven vol stopte met andere zaken. De woestijn is de plek waar ik ga ontdekken wie ik zelf ben, en hoe weinig ik vanuit mijzelf in relatie ben getreden. Nu begin ik te beseffen wat liefhebben werkelijk is. Nu pas begin ik te proeven hoe het kan zijn als ik mijzelf en niet iets van mijzelf, geef. Nu pas kan ik God horen zoals Hij zelf wil spreken, en niet zoals ik het voorschrijf. Pijnlijk is het geboorteprocess, maar toch: ik word werkelijk geboren, uit God, in vrijheid ga ik leven.

Hagar

Het verhaal van Hagar is hier een illustratie van. Op het eerste gezicht is dit het verhaal van een slavin die werd afgedankt toen zij niet meer nodig was. Maar het is tegelijk het spiegelverhaal van Israël, generaties vóór Mozes. Het is een verhaal over Hagar, een Egyptische slavin, die door de woestijn heen haar eigen vrije plaats vond, en stammoeder werd van 12 vorstenhuizen. Ook zij werd uit haar diensthuis, haar slavernij, geleid, en ook zij had het niet in de gaten toen het gebeurde. Haar wereld stortte in, ze stierf aan alle zekerheden die ze daarvoor kende. Maar haar weg bracht haar vrijheid en eigen waardigheid.

Door de woestijn heen naar je eigen plek. Die ervaring zal jullie niet vreemd zijn. In de woestijn wanhoop je en lijkt er alleen maar verlies te bestaan. Hoort God mij nog wel? Ja: Hij hoort je en heeft je al gehoord. De eigen ruimte die Sara nodig had, bleek uiteindelijk voor Hagar de ruimte die zij nodig had om zelf een even waardige en vrije plaats in te nemen. De woestijn dient zich aan als een ervaring van verlies, van verdriet. Dat kan je helemaal overspoelen, het overkomt je, je wordt meegesleurd, zo voelt het, en in zekere zin is het zo.

Aandacht

De eerste stap uit het slachtoffer-zijn is een houding van aandacht. Goed kijken naar wat er nu eigenlijk precies gebeurt, en wat het je doet. Kijken naar wat je beangstigt: wat precies is het dat zoveel angst en pijn oproept. Met alles in jezelf heel aandachtig luisteren, kijken, proe-

ven. Dat is niet: zwelgen in je pijn, dat is niet: terugtrekken in een burcht van verongelijkt zelfmedelijden. Dat is: voelen wat je voelt en proberen erdoorheen te horen wat het over jezelf en aan jezelf zegt. Je neemt je eigen gevoel volstrekt serieus, maar tegelijk verabsoluteer je het niet in een verstarde positie. Aandacht, en tegelijk verkleefd aan de hoop op God die leven geeft met levensruimte voor iedereen tegelijk en afzonderlijk.

Loslaten

Als je alles in jezelf hebt ingezet om zelf verantwoordelijk recht te doen aan je situatie, dan komt het moment dat je dit allemaal weer los mag laten. Woestijn betekent niet dat je aldoor maar zwaar sjokkend moet door ploeteren. Je mag er ook weleens bij gaan zitten. Zo ver als je kunt, ga je zelf: en dan komt het punt dat je niet verder kunt met wat je nu in huis hebt. Dan is het niet toereikend, de hulpbronnen die je nu kent. En zo is het ook. Hier gaat het precies om als we op nieuwe wijze iets willen ontvangen van God, iets willen ontdekken over onszelf. Pas als we op het uiterste puntje van ons kunnen zijn gekomen, zodat we maximaal op eigen benen zijn gaan staan, alleen daar is het dat ons iets werkelijk nieuws kan overkomen.

Met de muziek mee

In de mystiek heet dit: het moment van de nieting. Of: de overgave. Je geeft de uiterste concentratie weer uit handen. En dan komt de mogelijkheid dat je meegenomen wordt, voorbij aan je eigen grenzen. Je kunt het vergelijken met het leren van muziek. Dat vraagt uiterste studie en concentratie. Maar dan, als je de techniek a.h.w. beheert, en je kunt de afzonderlijke muzieknootjes vergeten, zonder aandacht verlies, dan kan het zijn dat de muziek je meeneemt. Dat is het moment waarop de muziek zijn werkelijke geheim aan je geeft, het moment waar iedere musicus op hoopt. Je wordt zelf één met de muziek, de muziek speelt door jou. Niet ik, maar Christus leeft in mij. Niet jij bent op reis met God, maar God neemt jou mee. Gaande de weg, gaat de weg jou. Aandacht, loslaten, meegenomen worden: zo kan het gaan, in de woestijn, op je levensreis met God. //

Voetstappen

LEVENSWIJSHEID VAN PREDIKER 3

Prediker, de wijsheid-leraar van Israël, schildert de gang door de tijd. Stap voor stap, moment tot moment. Een tijd om te baren, een tijd om te sterven, een tijd om te lachen, een tijd om te huilen. Zo is het leven van mensen en zo is het goed. Voor alles wat gebeurt, is er een uur, een tijd voor alles wat er is onder de hemel. En God zag wat Hij gemaakt had en zie het was zeer goed.

Wacht eventjes. Een tijd om te haten? Een tijd voor oorlog? Een tijd om af te breken, te scheuren, te verliezen, te verkillen, een tijd om te rouwen, een tijd om te doden, wacht eens eventjes, hoe kan dat goed zijn?

God heeft alles wat er is de goede plaats in de tijd gegeven. Dit heeft de Prediker waargenomen toen hij goed naar het leven keek. Blijkbaar wijst God de goede tijden en de slechte tijden hun eigen goede, juiste, plaats aan. Ze horen bij het leven van mensen en alles wat bij het

3:1 Voor alles is er een uur,
er is een tijd voor alle behagen
onder de hemelen.

3:2 Een tijd van baren
en een tijd van sterven,
een tijd van planten
en een tijd van aanplant rooien.

3:3 Een tijd van vermoorden
en een tijd van verplegen,
een tijd van afbraak
en een tijd van opbouw.

3:4 Een tijd van huilen
en een tijd van lachen,
een tijd van jammeren
en een tijd van dansen.

3:5 Een tijd van stenen
wegwerpen en een tijd van
stenen opstapelen,
een tijd van omhelzen
en een tijd om je verre te houden
van omhelzen.

3:6 Een tijd van zoeken
en een tijd van verliezen,
een tijd van bewaren
en een tijd van wegwerpen.

3:7 Een tijd van afscheuren
en een tijd van aannaaien,
een tijd van zwijgen
en een tijd van spreken.

3:8 Een tijd van liefhebben
en een tijd van haten,
een tijd van oorlog
en een tijd van vrede.

3:9 Welk voordeel heeft wie iets doet
van dat waarvoor hij zwoegt?

3:10 Ik overzag de bezigheid die
God de mensenkinderen
heeft gegeven om mee bezig te zijn.

3:11 Al wat Hij heeft gemaakt,
is mooi op zijn tijd, ook heeft Hij
hun de eeuwigheid in het hart gegeven,
zonder dat de mens van
de daad die God heeft gedaan
van begin tot einde iets uitvindt

3:12 Ik heb moeten erkennen
dat er bij hen geen groter woord is,
dan dat men zich verheugt
en zich te goed doet in zijn leven.

3:13 Kortom, ieder mens die eten zal en drinken,
en het goede zal zien bij al zijn zwoegen:
een gave van God is dat.

3:14 Ik heb moeten erkennen:
al wat God doet, voor eeuwig zal dat zijn,
daaraan kan men niet toevoegen
en daaraan kan men niet afdoen.

God is dat gaan doen
opdat ze ontzag zullen hebben
voor zijn aanschijn.

leven van mensen hoort is niet zonder God. Maar zo leven wij het niet. Als we een fijne tijd hebben, dan willen we dat die voortduurt, zo lang mogelijk. En als we een nare tijd hebben, dan willen we dat die ophoudt, zo snel mogelijk.

Blijven lachen terwijl je huilt van binnen, de schijn van vrede ophouden al is het oorlog in je gezin, je bitterheid koesteren al schijnt de zon en licht een kind, het verleden vastzetten, of aldoor met morgen bezig zijn: zo leven de mensen en zo missen we de voetstappen in de tijd.

Nu mag je best wat doen aan slechte zaken, of aan ziekte of ongeluk. Daardoor groeien we in inzicht en dragen we verantwoordelijkheid voor het leven. Daardoor wordt de chaos teruggedrongen en het licht verspreid. Maar de wijsheid van Prediker zegt: vergeet dit niet: tegenstellingen horen bij leven. Soms is er zon en soms is er regen. Soms ben je gelukkig en soms niet. Soms ben je gezond en soms niet. Nu leef je en straks ga je dood. Wat je ook doet, tegenstellingen horen bij het menselijk bestaan. Als de polen van een magneet gaat er een werking van uit. Dus wees niet verbaasd als er goede én slechte tijden zijn, je doet het niet fout.

God wijst alles een tijd aan. Wijze mensen leren om daar naar te luisteren. Vroeger was die wijsheid meer aanwezig. Mensen wisten wanneer hun tijd gekomen was, legden zich op bed en stierven na korte tijd. Mensen wisten van zaaien en oogsten, van het ritme van seizoenen en het ritme van het leven. Maar nu hebben we agenda's, maar geen tijd en met veel kunst en vliegwerk houden we de dood zo lang mogelijk op afstand. Vroeger was er een bepaalde voorgeschreven tijd om te rouwen, je liep met een zwarte band om je arm tot de rouwtijd voorbij was. Maar nu doen we dat niet meer en gevoelens kunnen eindeloos uitdijen omdat we niet meer weten hoe er mee om te gaan. Maar God zegt tegen de tijd om te rouwen: tot hier en niet verder. En een wijs mens voelt aan wanneer het ogenblik is aangebroken: niet te vroeg en niet te laat. God zegt tegen de tijd om te haten: tot hier en niet verder. God zegt tegen de tijd om te verkillen: ho: dat is genoeg. Wie kan die stem van de Eeuwige verstaan, wie kan het woord horen dat alles zijn eigen goede plek geeft? Wie kan de volle hoogte en de volle diepten van het leven leven precies zoals ze zijn, niet meer en niet minder? Dat is de mens die gevormd wordt door het wijze woord van God. De mens die zijn voeten zet in de voetstappen van God.

Maar waarom al dat geploeter en het levert je zo weinig op, het is toch een kwelling als we het leven niet naar onze hand kunnen zetten?

Waarom al die moeite: dan geluk, dan weer verdriet..? Wel, zegt Prediker: God doet het zo, opdat wij ontzag voor Hem zouden hebben.

Ontzag, dat heeft met angst te maken, met vrees. De vreze Gods, werd vroeger gezegd. De vreze Gods die het begin van de wijsheid is, waardoor je wakker schrikt als het leven je verrast door haar moeite. Want dat is wat het zwart van leven doet: je schrikt je te pletter, je schrikt wakker. Wakker uit je vanzelfsprekende leventje alsof je overal recht op hebt, alsof ieder huisje een kruisje heeft behalve het jouwe. Je schrikt wakker uit het leventje dat je zelf had uitgedacht en ineens verandert het, moet je doorgroeien, nieuwe dingen leren, dingen dragen. Ineens besef je weer dat het een wonder is dat je leeft, dat de mensen die je liefhebt leven, het is een wonder dat er leven is en alleen de dood is vanzelfsprekend.

Het ontzag maakt ons wakker en dat maakt mogelijk dat we ontdekken wat God in ons gelegd heeft. God heeft de 'olaam' in het hart gelegd, zegt Prediker. Dat is zo iets als: wat verborgen is, wat beweegt, wat eeuwig is. Er ligt iets van verborgen eeuwigheid in het hart van de mens. Daarmee kunnen we niet doorgronden wat de uiteindelijke zin is van alles, van "begin tot eind", dat blijft verborgen in het mysterie van God. Wij leven in een wereld van tegenstellingen. Maar in het hart van al die tegenstellingen, daar waar ze elkaar raken, daar heeft God de olaam gelegd: de verborgen eeuwigheid. De eeuwigheid is niet een verlengstuk van de tijd, als een lijn die maar altijd doorgaat. De eeuwigheid is het midden van de tijd, het hart van de tijd. Eeuwigheid is niet een hoeveelheid van tijd, maar een kwaliteit van tijd, de kwaliteit van God in de tijd. Olaam is het stromende in de tijd, waarin God op verborgen wijze de dingen doet voortbewegen. Olaam is de ruimte waardoor wij niet voorgoed opgesloten raken door het zwart of het wit van ons bestaan. Als een eeuwige tent die met ons meetrekt door de woestijnreis van het leven.

En de eeuwige God, Die daar op verborgen wijze het mensenhart aanraakt, zegt tegen ons: leef het maar wat je te doen hebt. Niets blijft hetzelfde in je leven, maar Ik blijf dezelfde van eeuwigheid tot eeuwigheid en Ik zal er zijn. In het licht en in het donker, Ik blijf erbij, zo ben Ik en al verandert alles, Ik verander niet. Alles wat God doet, doet Hij voor altijd.

Dus geniet van de dagen en geniet van het eten en drinken, geniet van het leven dat je ontvangt en beschouw het niet als je bezit maar als een geschenk, want dat is het. Deel van je geld en maak vrienden in de tijd die je gegeven wordt, want de eigenaar van het leven is niet jij maar God.

En ga je door donkere dalen, wees dan bedacht op die tent van eeuwigheid die met je meetrekt. Dat is je werkelijke thuis in tijd én eeuwigheid.

Er zal een tijd zijn om te baren en een tijd om te sterven, een tijd om te planten en een tijd om te rooien. Maar dan weet je: dat alles zijn voetstappen in de tijd, ja, het zijn de voetstappen van de Eeuwige. //

Vrije tijd met jonge gezinnen uit Zuid-Duitsland

VRIENDENBRIEF (NOG) VANUIT DUITSLAND!

Lieve vrienden, broeders en zusters! Onze tijd in ons thuisland Duitsland loopt ten einde. Wij kijken dankbaar op een gezegende tijd terug. Wij hebben duizenden kilometers kriskras door de republiek afgelegd, veel Gemeenten bezocht en veel sponsoren persoonlijk mogen ontmoeten.

Het was voor ons een nieuwe ervaring om zulke thuisdiensten in de verschillende Gemeenten te mogen waarnemen en te berichten over ons zendingswerk in Thailand. Wij mochten oude vriendschappen vernieuwen en nieuwe contacten leggen. Overal werden wij hartelijk opgenomen. Als zending kan men zich vaak 'vergeten door het thuisland' voelen, maar wij mochten weerziensblijdschap, veel omarmingen en toezeggingen die ons in het gebed voorgedragen worden ervaren. Een interesse

voor Thailand en hoe God in dit land werkt, werd opnieuw opgewekt. Enkele van jullie zeiden tegen ons, dat zij zich nu pas echt bewust zijn geworden, onder welke omstandigheden en uitdagingen wij daar leven en werken. Wij waarderen deze ruggensteun uit het thuisland. Op 22 september vertrekt ons vliegtuig vanuit Düsseldorf naar Parijs - wij vliegen met Air France - terug naar Bangkok. Maar tot dan hebben wij nog enkele programmapunten te vervullen. Een medisch onderzoek zowel

als het afscheidsbericht aan ons zendingsgenootschap, de DMG in Sinsheim en onze uitzendingssamenkomst in Pforzheim staan nog op het programma.

Tussen alle bezoeken en reizen door konden wij ook rustpauzes inplannen. Juist in deze warme zomer konden wij van het huis en de tuin van mijn ouders genieten. Daarbij kwam bij mij vaak de vraag op: *“Wie ben ik eigenlijk, dat ik deze opdracht als zending in Thailand mag uitvoeren?”* Wij zijn ons van onze zwakheid en breekbaarheid bewust. Dezelfde vraag stelde Mozes zich: *“Wie ben ik, om naar de Farao te gaan?”* Wanneer God ons opdrachten geeft, lijkt het erop dat wij ons graag deze typische vraag stellen. Maar God maakte Mozes duidelijk, dat dit een verkeerde zienswijze is. Hij antwoordde: *“Ik zal bij je zijn.”* (Ex. 3:12) Onze vraag moet daarom niet zijn: *“Wie ben ik?”*, maar *“Wie is met mij?”* Dit mag ons in alle levensomstandigheden allereerst bezighouden. Middenin de vreze om het Evangelie door te geven; middenin de twijfel om voor de dienst in de Gemeente of in het zendingsveld bekwaam te zijn. Wij kennen allemaal deze vraag: *“Wie ben ik Heere, dat U mij deze opdracht geeft?”* Maar God neemt ons liefdevol bij de hand en leidt onze blik van ons weg, naar HEM. Zijn antwoord op onze twijfel luidt: *“Ik wil met je zijn!”*

Juist Gods opdrachten voor ons komen altijd in een ‘dubbelverpakking’. Eerst het bevel, de uitdaging, de stap in gehoorzaamheid, maar daarna ook de toepassing, het Woord van de Belofte. Zo willen wij ‘uitgaan in de gehele wereld’ en daarbij tegelijkertijd van de belofte van de voortdurende tegenwoordigheid van onze Heer overtuigd zijn.

Mozes bracht in het gesprek met God nog meer tegenwerpingen naar voren. Maar op elk daarvan antwoordde God met kracht en macht en toonde hem, dat Hij -de Heer- alleen genoeg is! Wij hoeven niet bang te zijn, want God is genoeg. Met HEM ontbreekt het ons aan niets. Daarom willen wij gehoorzaam zijn en gaan! Ga Mozes! Ga! Er is werk te doen: Getuigenis van Christus door te geven, kinderen en burens het Evangelie te vertellen, verlorenen tot Jezus te brengen, Gemeenten te helpen, te bidden en te hopen. Wij willen gaan - maar nooit in eigen kracht, altijd met de blik op onze Heer gericht, want Zijn kracht is in de zwakken machtig (2 Kor. 12:9). Daarom willen wij ons opnieuw laten uitzenden voor onze volgende inzet voor 3 jaar in Thailand.

We zullen verder met jullie contact houden! Bid voor ons!

Korte informatie uit Thailand:

Tijdens onze tijd in Duitsland waren wij in gedachten ook bij onze broeders en zusters in Thailand. De huidige regentijd is daar erg hevig. Onze Gemeente in Maekong-pae onder de Karen-stam in het noorden van het land had met grote overstromingen te maken. Na de vloed hebben zij samen gewerkt, opgeruimd en het grondstuk van de Gemeente weer hersteld. Wij verblijden ons over de samenwerking van de christenen onder de Karen-stam. Bid voor hen! Wij zijn ook benieuwd hoe wij onze Gemeenten in Bangkok zullen aantreffen. Bid voor de kinderen uit de omgeving, die Jezus erkennen. Zij hebben in het bijzonder onze bescherming nodig. God geve dat ook hun ouders Jezus door hen mogen vinden! Bedankt voor alle medewerking en ondersteuning! Met een grote dank aan u allen en tot de volgende vriendenbrief vanuit Thailand!

Verdere gebedsaangelegenheden:

- Bid voor gezondheid en bewaring.
- Bid voor de christenen in Thailand en voor onze kleine Gemeente-opbouwwerkzaamheden in Bangkapi, Thailand.

Vrijwillige bijdragen:

DMG Interpersonal e.V.

Buchenauer Hof 2, 74889 Sinsheim

Tel. 07265 959-0

www.DMGint.de

Volksbank Kraichgau

IBAN: DE02 6729 2200 0000 2692 04

BIC: GENODE61WIE

Gebruiksdoeleinde: P411, Machel, Thailand + uw adres!!

Ons adres in Bangkok:

Andre en Wansuk Machel, Church of God, 28 Soi 4 Ramkamhaeng 60 Rd.,

Suanson, Muban, Huamak, Bangkapi, 10240, Bangkok, Thailand

Tel.: 00662 374 4430

Emailadres: AndrewMachel3@gmx.de

Na dertig jaar

En man had zich dertig jaar lang in afzondering aan de studie gewijd. Toen hij weer onder de mensen kwam, hoorde hij over rabbi Jitzchak van Worki praten en besloot naar hem toe te reizen. Onderweg verbeeldde hij zich tot in bijzonderheden, hoe de tsaddik hem als een geleerd man die zich zo lang met de Thora had ingespannen, vrolijk en eervol zou ontvangen. Toen hij voor de rabbi Jitzchak stond, zei die: ‘U bent toch een geleerd man, die zo lang met de Thora bezig geweest is – weet u wel wat God zegt?’ Verlegen en onzeker bracht de geleerde uit: ‘God zegt dat we moeten bidden en studeren.’ De tsaddik lachte: ‘U begrijpt de vraag niet eens.’ De ander ging bedroefd heen. Zo dikwijls als hij zijn bezoek herhaalde, ontving rabbi Jitzchak hem met dezelfde woorden. Ten slotte kwam hij afscheid nemen. ‘Wat neem je mee naar huis’, zei de tsaddik, ‘als je niet weet wat God zegt!’ Wenend antwoordde de man: ‘Rabbi, daarvoor ben ik immers bij u gekomen, om iets

gewaar te worden!’ ‘Er staat geschreven,’ zei de tsaddik, “als iemand zich in een schuilhoek verbergt”, - dat is als iemand dertig jaar in zijn kamer opgesloten zit en in de Thora studeert – “dat Ik hem niet zag”- dat betekent: dan kan het zijn dat Ik hem niet wil aanzien – “spreekt God”- dat is het wat God zegt.’ In zijn hart getroffen stond de man daar een poos sprakeloos en bijna zonder te kunnen denken. Toen kwam de geest in hem tot werking. ‘Rabbi’, zuchtte hij, ‘ik heb een vraag aan u.’ ‘Spreek op’, zei de tsaddik. ‘Wat is er voorgeschreven te doen’, vroeg hij, ‘wanneer flarden van een verscheurd heilig boek ter aarde vallen?’ ‘Opbeuren moet men die’, zei de tsaddik, ‘opdat ze niet te schande worden.’ De man wierp zich op de grond. ‘Rabbi, rabbi,’ riep hij, ‘een houder vol heilige Schriftflarden ligt voor u, laat die niet te schande worden!’ Met beide handen beurde de tsaddik hem op en zette hem naast zich. Vervolgens begon hij helpende woorden te spreken. //

Martin Buber Chassidische vertellingen 10e druk 2014 Uitgeverij Juwelenschip

Colofon

ALGEMEEN Vitaal Christendom is een periodieke uitgave van de Gemeente Gods in Nederland en wordt eveneens in het Duits uitgegeven. De grondslag voor dit blad is de Bijbel, het onfeilbare, geïnspireerde Woord van God. De Bijbel spreekt met absoluut gezag, zowel over het heil alsook waar zij spreekt over de geschiedenis, de kosmos en de natuur. Deze grondslag wordt in dit blad onverkort gehandhaafd.	ABONNEMENTEN Vitaal Christendom wordt gratis uitgegeven. Abonnementen kunnen op elk gewenst moment ingaan en worden automatisch verlengd. Geïnteresseerden kunnen zich schriftelijk aanmelden bij de redactie of via de website www.gemeentegods.com
EINDVERANTWOORDELIJKE Dhr. B. Hage berthage@gemeentegods.com	VRIJWILLIGE BIJDRAGEN Rabobank 15.17.82.725 t.n.v. Gemeente Gods Nederland, Landgraaf
ONTWERP EN DRUK Gemeente Gods Nederland	IBAN: NL55 RABO 0151 7827 25 BIC: RABONL2U
REACTIES EN INZENDINGEN Reacties en inzendingen kunt u naar de onderstaande adressen versturen: info@gemeentegods.com Dhr. D.A.H. Rovers Sporzoeker 138 6466 MC Kerkrade (NL) De redactie behoudt zich het recht voor zonder opgaaf van redenen inzendingen in te korten of niet te plaatsen.	De Gemeente Gods is een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). INTERNET Vitaal Christendom kunt u ook downloaden van de volgende website: www.gemeentegods.com BRONVERMELDING ARTIKELN niet van toepassing

www.gemeentegods.com

Contact gegevens

GEMEENTE GODS LANDGRAAF

Bernadettelaan 78a
6374 BG LANDGRAAF
+31 (0)45 - 531 5755